

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Απόκομμα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ**

30. MAR. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Η Πάπισσα 'Ιωάννα

Μία νέα πού έγινε ...Πάπας!

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΙΟΥ ΕΜΜ ΡΟΪΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

20^{ON}

Ταραγμένος, χλωμός από τη συγκινησι και την έξαφνική άδια θεσία στάθηκε ο Πάπας 'Ιωάννης μπρός στο χρυσό θρόνο κι άρχισε νά ραντίξη με τόν άγιασμό πρός όλες τις κατευθύνσεις. Έπειτα έπήρε την έλεφάντινη εικόνα του Έσταυρωμένου και την ύψωσε γιά νά καθαρισθί ή μολυσμένη από τις άκρίδες άτμόσφαιρα. Έσφινικά άμως ο σταυρός έπεσαν από τά χέρια του κι έσπασε καταγής. Σέ λίγο και ο ίδιος ο Ποντίφηξ σωριάστηκε στά πόδια του θρόνου του. Στο θέαμα αυτό όλο τό πλήθος τών πιστών τινάχθηκε τρομαγμένα. Όσοι κρατούσαν την ουρά του παπικού μανδύα έτρεξαν νά βοηθήσουν τόν άρχηγό της Έκκλησίας, ό όποιος σερνότανε επάνω στη σκόνι, σάν φίδι μισοκρυμμένο.

Άλλοι από τους πιστούς έλεγαν ότι ο Παναγιώτατος είχε πατήσει κάποιο έρπετό, άλλοι ότι είχε δαγκωθί από σκορπιό και άλλοι ότι έφαγε δηλητηριασμένα μανιτάρια. Οι περισσότεροι όμως ύποτιριζανε ότι ή αύτου 'Αγιότης ήταν δαιμονισμένη. Ο έπίσκοπος του Πόρτου—ό μεγαλύτερος έξορκιστής του καιρού εκείνου—έχυσεν επάνω στον Πάπα άφθονο άγιασμα γιά νά φύγουν τά δαιμόνια.

ΑΚΑΔ

Τά βλέμματα όλων τών πιστών ήταν καρφωμένα στό χλωμό πρόσωπο του Ποντίφηκος κι έπερίμεναν νά ίδουν τό άκάθαρτο πνεύμα, τό όποιον συνήθως έβγαίνεν από τό στόμα ή από τ' αϊτιά.

Άλλά ποία κατάπληξι! «Άντι δαιμονίου άωρον και ήμιθανές βρέφος έξωλισθησεν αϊφνης έκ της ποδιάς του άρχηγού της Χριστιανωσύνης!»

Οι Ιερείς πού βοηθούσαν τόν Πάπα γύρισαν πίσω με φρίκη, ένφ οι περίεργοι έκαναν τόν σταυρό τους κι έφώναζαν έξαλλοι. Αί γυναίκες άνέβαιναν στη ράχι τών άνδρων και οι Ιππείς ήταν όρθοί στά άλογά των. Μερικοί από τους Ιεράρχας, οι όποιοι έδειχαν άφοσίωσι στον Πάπα, προσπαθούσαν νά μεταβάλλουν σέ κατόνυξι τή μανία του πλήθους φωνάζοντας:

—Θαύμα! θαύμα!

Και προσκαλούσαν τους πιστούς νά προσκυνήσουν. Άλλά τό θαύμα εκείνο ήταν πρωτάκουστο σ' όλη την Ιστορία της «Χριστιανικής λειτουργίας». Έτσι οι φανές τών παπικών Ιερέων πνιγήκανε από τους όρυγμούς του μαινομένου όχλου «λακτοπατούντος, καταπτύοντος και ζητούντος νά ρίψη εις τόν Τίβεριν κάπνισσαν και παπίδιον».

Ο Φλώρος κατώρθωσε νά περάση μέσα από τό πλήθος και νά στηρίξη στην άγκαλιά του την 'Ιωάννα. Τό πρόσωπο της δυστυχισμένης υπάρξεως γινότανε περισσότερο χλωμό, τό βλέμμα της έσβυνε σιγά σιγά. Με φωνή πού μόλις άκούότανε, ή έρωμένη του Φλώρου έψιθύρισε τό ρητό του 'Ησαΐα:

«Τās σιαγόνας μου έδωκα εις ραπίσματα, τό πρόσωπόν μου ούκ άπέστρεψα από αίσχύνης και έμπνυσμάτων».

Και ξεψύχησε...

Ο Ροΐδης παρακολουθεί την ήρωίδα του και μετά τόν θάνατόν της,

«Άμα ή άμαρτωλή εκείνη ψυχή—γράφει—έγκατέλιπε την

πρόσκαιρον αύτην κατοικίαν, πληθος δαιμόνων έξώρμησαν έκ της άβύσσου, ίνα άρπάσωσι την λείαν, άφ' ης ένόμιζον ότι εχον έγγεγραμμένην πρό πολλού άναμφισβήτητον διαθήκην, αλλά συγχρόνως κατέβαιναν έξ ουρανού πρός άπόκρουσιν τών πονηρών πνευμάτων φάλαγξ άγγέλων, Ισχυριζομένων ότι ή μετάνοια αύτης είχαν έξαλείψει πάντα του 'Αδου τά δικαιώματα. Άλλ' οι δαιμονες ήταν δυσμετάπειστοι και εις τών άγγέλων τά έπιχειρήματα άντέταττον τά κέρατά των, ένφ εκείνοι έγύμνουν τάς ρομφαίας. Η μεταξυ τών πνευμάτων πάλη εύρίσκετο εις την άκμήν, τά όπλα των άντήχουν ως συγκρούμενα νέφη και αϊματώδης βροχή έσταζεν επί τών έν τή πλατεία συνηγμένων πιστών, ότε αϊφνης ό φανεϊς εις την 'Ιωάνναν άγγελος διασχισας τάς τάξεις τών μαχομένων συνέλαβε την άθλιαν αύτης ψυχην, πόθεν δέν γνωρίζω, και έπιβάς νέφους μετέφερεν αύτην εις τό καθαρτήριον πθανώς».

Η Ιστορία όμως της νεαρής Παπίσσης δέν έτελειώσε. Τό σωμα της φτωχής 'Ιωάννας έτάφη, μαζί με τό παιδιό της, στη θεία πού ξεψύχησε. Εκεί επάνω ύψωσαν οι μεταγενέστεροι μαρμαρίνο μνημείο, με τή συμβολική παράστασι: Μιά γυναίκα, ή όποία γεννά.

Ο Φλώρος έγινεν έρημίτης. Και οι εύσεβεις προσκυνηται γιά νά μη πατήσουν στα ίχνη της Ιεροούλου Παπίσσης και λερώσουν τά σανδάλια τους, πηγαίνουν από άλλο δρόμο στο Λατερανο...

Πολλοί από τους έχθρους του Ροΐδη, θέλοντες νά μειώσουν τή Ιστορική αξία της «Παπίσσης» έγραψαν ότι πρόκειται περι μυθιστορηματος. Ο συγγραφέας όμως του πολυκρότου βιβλίου, πού προέβλεπε την πολεμική αύτη, έσπευσε νά δηλώση ότι την Ιστορία της 'Ιωάννας διηγούνται «ούχι τέσσαρες άλιεις, άλλ' ύπερ τους τετρακοσίους σεβάσμοι και ρασοφόροι χρονογράφοι, ήμεις δε ένώπιον τιαύτης χορείας πανσέπτων μαρτύρων κλίνομεν τόν αυχένα εκφωνούντες μετά του 'Αγ. Τερτυλλίου «Τά πιστεύομεν δέ ότι εινε άπίστευτα!»

«Οσο γιά εκείνους πού αφώρισαν τό βιβλίο του, ο Ροΐδης παρατηρεί!

«Η Παπίσσα 'Ιωάννα, ή προωρισμένη, ως πάντα τά έν 'Ελλάδι εκδιδόμενα βιβλία, ν' άναγνωσθί υπό εύσρίθμων τινών λογίων, άνεγνώσθη χάρις εις τους άφορισμούς έν ταίς λέσχαις, τοίς καφενειοίς και τοίς παντοπωλείοις και ένίοτε μεγαλοφώνως, ίνα άκούωσι και οι μη ήξέυροντες ν' άναγιγνώσκωσιν, ο δε 'Αγ. Ναζαρέτ και ο 'Ηγούμενος του 'Αγ. Σάββα ζητοσιν άντίτυπα αύτης έκ τών περάτων της Συρίας».

Γιά τών συγγραφέα της «Παπίσσης» έχομε νά ειπούμε ένα σωρό ένδιαφέροντα πράγματα. Άλλά γι' αυτά θα γράψουμε αύριο.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Σπαρταριστά άνένδοτα του Ροΐδη Πώς έζησε και πώς άπέθανε.